

Vradža premos dovana, kuri nužengė kartu su Šri Čaitanjos ir Nitjanandos apsireiškimu, yra pasiekama per bhagavatas, kurių yra du: didysis šventraštis „Šrimad-Bhagavatam“ ir asmenybė, įkūnijanti jo ekstazę. Šri Krišnadasa taip aprašo šį svarbų priesaką:

„Šie du broliai išsklaido tamsą širdyje, ir leidžia tiesiogiai susitikti du bhagavatas. Vienas Bhagavatam yra didysis šventraštis - Bhagavata šastra. Kitas yra bhaktas - bhakti-rasos prieglobstis. Per šiuos du bhagavatas šie broliai duoda bhakti-rasą, o ši prema, savo ruožtu,

valdo jų pačių širdis. Vienas stebinantis dalykas yra tai, kad šie broliai nužengė tuo pačiu metu. Kitas stebinantis dalykas yra tai, kiek stipriai jie apšviečia širdį.“

Šrimad-Bhagavatam yra natūralus komentaras Vjasos „Vedanta-sūtrai“, kurioje Vjasa Munis siekia parodyti Upanišadų, didžiojo Rytų apreiškimo, harmoningumą. Kas iš pirmo žvilgsnio gali pasirodyti besą netvarkinga žodžių masė, be jokios pagrindinės temos ir konkrečios išvados, iš tiesų sutartinai kalba apie vieną centrinį tašką tiems, kurie turi ausis tinkamas išgirsti, ausis, kylančias iš prijaučiančios širdies.

Upanišados yra anksčiausia apreiškimo forma Žemėje, o Vjasos "Vedanta-sūtra" yra pirmasis pasaulyje bandymas kurti teologiją - bandyti paaiškinti apreiškimą. Tokiam teologizavimui reikia, kad teologas sugebėtų kalbėti tiek meilės, tiek intelekto kalba. Vjasa, guru prototipas, kalba abiem kalbomis. Jis laisvai šneka ir Dievo širdies kalba, o taip pat žmogaus „galvos“ kalba. Todėl Šri Guru yra "asmuo bhagavata", iš kurio galime mokytis "knygos Bhagavata". Šri Guru įminė širdies paslaptį ir argumentuotai paaiškino jos svarbą. Jis apreiškimą, kuris ir taip yra šviesus, iškelia į dienos šviesą precedento neturinčiu būdu, atskleisdamas nuolatinę ir dinamišką apreikštos tiesos prigimtį.

Pirmą pradžiū pavidalu apreiškimas yra Dievo kreipimasis į žmoniją, atsakantis į klausimą "kodėl?", klausimą, iš kurio sudarytas žmogaus gyvenimas. Skirtingai nei kitos gyvybės formos, žmogus gyvenime susiduria ne tik su klausimais "kaip", klausimais kaip išgyventi, kaip valgyti, pamiegoti, susiporuoti, apsiginti. Į tokius klausimus "kaip" paprastai atsako pati gamta, o kiekviena gyvybės rūšis į šiuos klausimus atsakymus randa dar būdama gamtos įsčiose. Kita vertus, egzistenciniai klausimai yra susiję ne su objektyviu išoriniu daiktų pasauliu - materija, o su subjektyviu sąmonės pasauliu, su vidiniu "aš". Šis "aš" pojūtis pabunda žmogaus gyvybės formoje, ir patį gyvenimą paverčia egzistencine krize.

Mūsų "aš" meldžia meilės, bet mažai ką turi duoti, susitapatinęs su objektyviu pasauliu. Mylėti reiškia duoti, o iš to, ką gyvenime galime duoti, geriausia yra visiškai ne daiktai. Tik tada, kai atiduodame pačius save, atrandame meilę. Ieškodami meilės objektyviam pasaulyje, likome tuščiomis rankomis, nes meilė glūdi ne objektyvioje realybėje, o subjektyvioje sąmonės karalystėje, kuri nesuprantama neurologijos mokslui ir proto filosofijai. Nepaisant sąmoningos esybės susitapatinimo su trumpalaikiais pasaulio objektais, kurie šiandien yra, o rytoj dingo, ir iš to kylančio nesaugumo jausmo, vis dėlto mus persmelkia pojūtis, kad esame daugiau nei objektai, ir kad Freudo "vandenyno pojūtis" („oceanic feeling“) yra daugiau nei trumpalaikis.

Savasis aš ir jo gebėjimas mylėti yra išskirtinės Rytų apreiškimo temos. Šri Guru apie šį savąjį aš kalba argumentuotai, su giliu jausmu bei patirtimi. Taip pat savo pavyzdžiu jis grindžia mokymą, kurį pateikia kitiems. Šri Guru pavyzdys kalba garsiau nei apreiškime užrašyti priesakai, kuriems yra ištikimas Šri Guru. Jo filosofija nėra atitrūkusi nuo pradinio Dievo atsako į egzistencinį klausimą, iš kurio sudarytas žmogaus gyvenimas. Šis atsakas į žmogaus klausimą, į pojūtį, kad gyvenimas yra daugiau nei daiktai, ir kad mes patys esame labiau nei daiktai, yra didelis "Taip," teiginys, "Om". Daugybė po jų einančių garsų [mantrų], kuriuos surinko ir paaiškino patyrę vadovai, kuria filosofiją, sprendžiančią mūsų egzistencinę krizę, tirpinančią ją pozityvaus dvasingumo gyvenime. Žmogaus gyvenimas turi prasmę. Ačiū Dievui. Ačiū sąmonei.

Vjasa parašė „Šrimad-Bhagavatam“ pasiekęs vidinę brandą. Tai jo galutinis žodis Upanišadų apreiškimo tema, ir Šri Krišnadasa Kaviradžo nuomone, ši knyga viena pati prilygsta visam apreiškimui, kiek jo beprereiktų. Gaudija vaišnavai „Šrimad-Bhagavatam“ laiko tarsi Naujuoju Testamentu tarp senovės Rytų knygų. „Šrimad-Bhagavatam“, aprašiusi įstatymams nepaklusnią meilę, pranoko Vedų įstatymus ir tiesiog susitelkė į Absoliuto - Brahmano meilės gyvenimą. „Šrimad-Bhagavatam“ rašo, kad Brahmanas įsimyli! Šri Krišna, Parabrahmanas iš "Gopal-tapani Upanišados", įsimyli Radhą, Savo pirminę šakti.

Aukščiausias meilės objektas toks nebūtų, jeigu neegzistuotų aukščiausia meilės forma. Krišna yra aukščiausias meilės objektas, o Radha - aukščiausia meilės forma. Mes matome, kaip visa persmelkiantis Brahmanas juda, iš tiesų šoka, kas būtų patikę Nietzschei. Absoliutas, galutinė sąmoninga realybė, egzistuojamas švenčia patį save, o jo šventę organizuoja jo paties galia ir galimybė - jo šakti. Galingasis (šaktiman) yra kupinas galios (šakti). Jie abu yra vienas ir tas pats, bet ir skiriasi tuo pat metu; ši tiesa peržengia loginio mąstymo ribas (taip ir turi būti). Suvokęs tai savo paties egzistencinės krizės viduryje Šri Krišna tapo Šri Čaitanja, kad galėtų iširti Radhos meilės jam paslapties gelmes.

Šri Krišna ateina kaip Šri Krišna Čaitanja, o jo kitas „Aš“, Rama, ateina kaip Nitjananda, kuris padeda jam. Net jei tik vienas iš jų būtų nužengęs, Gaura ar Nitjananda, bet kuris galėjo paskandinti pasaulį premoje. Todėl tai, kad jie pasirodė abu kartu, stebina. Tad ir mastas, kuriuo jie apšviečia širdį, taip pat neturi precedento. Bet beprotybė, su kuria jie nemokamai dalina premą, ir griaua visus troškimus siekti dharmos, mokšos, ir viso to, kas yra tarp jų, yra metodiška. Šio metodo šaknys - apreiškimas, o augina jį Šri Guru - du bhagavatos.

Tripurari Swamis